

Arrest

nr. 268 142 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 juni 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 7 oktober 2019 en op 14 november 2019. Op 17 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 oktober 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 22 januari 2021 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 27 mei 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjjiitische moslima te zijn. U bent geboren op 07/11/1993 in Bagdad (Centraal-Irak). U woonde uw hele leven in Bagdad. U huwde op 22/8/2011 officieel met uw echtgenoot en trok na uw huwelijk in bij uw schoonmoeder. In mei 2015 verdween uw echtgenoot. Omwille van de moeilijke relatie met uw schoonmoeder, keerde u met uw minderjarige kinderen terug naar uw ouderlijke woning. In september 2015 verlieten uw ouders, A.G.M.H.(...) (O.V. X) en F.F.F.A.H.K.(...) (O.V. X), uw twee broers, A.G.T.M.H.(...) (O.V. X) en A.G.S.M.H.(...) (O.V. X) en uw twee minderjarige zussen, M.(...) en Y.(...), Irak omwille van veiligheidsproblemen. Uzelf besloot om samen met uw twee minderjarige kinderen achter te blijven in Irak en te wachten op meer nieuws van uw man. Na ongeveer een jaar kwam uw echtgenoot terug boven water. Uw man bleek in dat jaar te zijn veranderd en sinds zijn terugkeer kende u veel problemen met hem. Uw man was enorm opvliegend, slechtgezend en zelfs agressief. Hij viel u meermaals fysiek aan en hij verplichtte u een tiental keer om met onbekende mannen gemeenschap te hebben, dit tegen uw wil. Uw man zette u, samen met de kinderen, ook te pas en te onpas af bij uw familieleden wanneer hij u, naar zijn zeggen, beu was. Zo verbleef u tussen augustus 2016 en juli 2018 meermaals bij verschillende familieleden, gaande van een paar dagen tot enkele maanden. U smeekte hem echter keer op keer om u terug te nemen, wat ook telkenmale gebeurde. In juli 2018 besloot uw man met jullie hele gezin een reis te ondernemen naar Iran. De eerste week verliep alles rustig. Nadien bleek dat uw echtgenoot ook in Iran de intentie had om u aan andere mannen 'uit te lenen'. Er ontstond ruzie en in het tumult raakte uw zoon ook gewond. U besloot dat het genoeg was en slaagde er uiteindelijk in om, met de hulp van de receptionist van het hotel waar jullie verbleven, samen met uw kinderen, Iran in augustus 2018 te verlaten. U reisde via Teheran naar Turkije waar u vijf maanden verbleef. In die periode ontving uw vader in België dreigberichten van uw man via Messenger. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland. U verbleef er eveneens vijf maanden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Zonder het resultaat van uw procedure in Griekenland af te wachten zette u uw reis voort richting België waar u uw ouders, broers en zussen, die hier allen op 21 september 2015 om internationale bescherming verzochten en op 1 augustus 2016 als vluchtelingen werden erkend, vervoegde.

U diende zelf in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 21 juni 2019.

Op 19 december 2019 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd vervolgens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in zijn arrest van 30 oktober 2020.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten verzocht u op 22 januari 2021 een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek volhardt u in uw voorgaande verklaringen betreffende de problemen die u kende met uw echtgenoot en uw vrees voor hem. U merkt op dat uw oom in Bagdad problemen kende met uw echtgenoot. Uw oom zou bedreigd zijn door uw echtgenoot. Zo diende uw oom u te overtuigen terug te keren, zo niet zou uw man milities op uw oom afsturen. Uw oom zou uw vader hiervan ook hebben ingelicht. Uw oom zou ondertussen op 21 januari 2021 door milities zijn gedood en dit nadat uw echtgenoot zijn adres aan hen doorgaf. De zoon van uw oom zou toen ook gewond zijn geraakt. Ook zelf zou u voortdurend bedreigingen hebben ontvangen van uw echtgenoot via Messenger. U diende hiervoor twee keer klacht in bij de politie van Genk. Na dit alles zou uw vader vervolgens zijn opgebeld door de leider van jullie stam. Hij kreeg te horen dat jullie de oorzaak zijn van de spanningen tussen de stammen. Ondertussen zouden u en uw familie ook verstoten zijn en thans geen bescherming van de stam meer kunnen krijgen. U vreest uw echtgenoot, de gemeenschap en de milities ingeval van een terugkeer naar Irak en bent zeker dat u zal gedood worden.

U haalt verder nog aan dat in de verslagen van uw CGVS-gehoren veel zaken staan die u niet gezegd heeft. Voorts wijst u er nog op dat ook de communicatie met uw advocaat moeilijk loopt. Door de taalbarrière en het gebrek aan geld voor een vertaler worden er immers snel fouten gemaakt.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u een usb-stick voor met een verstotingsbrief van uw stam alsook een filmpje van een stammenbijeenkomst tijdens dewelke de verstoting van u en uw familie wordt uitgesproken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van uw eerste verzoek, i.c. de problemen die u kende met uw echtgenoot, en dat u hier thans zonder meer op voortbouwt. U stelt dat uw echtgenoot wil dat u terugkeert en u nog meermaals bedreigde. Tevens zou uw echtgenoot, als wraak, ondertussen uw oom hebben vermoord. Omwille van de aanhoudende problemen zou uw stam u en uw familie ondertussen ook verstoten hebben.

Dient echter te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek uitdrukkelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten en de problemen die u in Irak zou hebben gekend met uw echtgenoot. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV en geniet aldus kracht van gewijsde. Bijgevolg kunnen de aangehaalde motieven en vastgestelde ongeloofwaardigheid niet meer worden betwist.

U beperkt zich thans tot het louter aanhalen van een aantal loutere beweringen die volledig in het verlengde liggen van de eerder aangehaalde, en reeds ongeloofwaardig bevonden, elementen. Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om de eerdere bevindingen te weerleggen. U komt thans ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen betreffende de bedreigingen die u hier ontving, de bedreigingen aan het adres van uw oom, de moord op uw oom en de verstoting door uw stam, doch kan deze geenszins staven. Nochtans kan logischerwijs verondersteld worden dat u toch in staat zou zijn enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande het overlijden van uw oom voor te leggen indien deze feiten zich effectief hebben voorgedaan. Ook al zou het vaststaan dat uw oom om het leven kwam, quod non, dan nog toont u geenszins aan dat zulks geschiedde onder de omstandigheden en omwille van de redenen zoals door u geschetst. Waarom u ook niet in staat bent enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen van de bedreigingen die u hier nog kreeg van uw echtgenoot, is ook geenszins duidelijk. U verklaarde dienaangaande nochtans dat u tot twee keer toe klacht ging indienen bij de politie van Genk. Logischerwijs kan verondersteld worden dat u hiervan dan toch een afschrift zou ontvangen hebben. Dat u een usb-stick voorlegt met daarop een foto van de verstotingsbrief die zou zijn opgesteld, als ook een filmpje van een stammenbijeenkomst tijdens dewelke de verstoting wordt uitgesproken, wijzigt niets aan voorgaande. Wat de verstotingsbrief betreft moet allereerst worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals reeds aangehaald, is zulks in casu niet het geval. Verder legt u van deze verstotingsbrief louter een op een usb-stick opgeslagen ingescande versie neer. Dit document, alsook het filmpje, ontving u zelf via 'whatsapp'. De authenticiteit van het voorgelegde document kan dan ook op geen enkele manier worden nagegaan temeer daar dergelijke stukken

makkelijk via allerhande knip-en plakwerk kunnen gemanipuleerd zijn. Tot slot dient hier nog te worden opgemerkt dat Iraakse documenten sowieso slechts beperkte bewijswaarde hebben gezien deze stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Ook het beeldfragment wijzigt niets aan voorgaande. Wie de personen zijn die in het videofragment te zien zijn en waar en wanneer dit filmpje werd opgenomen, kan niet worden afgeleid. Evenmin kan uit het videofragment worden afgeleid wat uw eventuele link met deze personen is. Kan hier tot slot nog worden opgemerkt dat dergelijke filmpjes makkelijk kunnen in scène worden gezet en derhalve evenmin bewijswaarde kunnen worden toegekend. Dat één van de mannen in het filmpje de verstotingsbrief waarvan u ook een ingescande versie voorlegt, voorleest, heeft ook geen meerwaarde wat betreft de authenticiteit van het videofragment noch het verstotingsdocument. Hoe u bovendien aan de verstotingsbrief alsook het videofragment komt, is niet duidelijk. Dit zou u een aantal dagen na de moord op uw oom zijn opgestuurd via 'whatsapp' (zie vraag 18 DVZ-interview, 2de VIB). Wie u deze opstuurde, verduidelijkt u niet. Dit terzijde, het mag hoe dan ook wel verbazen dat u, indien u en uw familie daadwerkelijk door uw stam werden verstoten, nog de nodige hulp kreeg en deze stukken kreeg opgestuurd zodat u deze als 'bewijs' voor uw tweede verzoek kon voorleggen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande moet worden opgemerkt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die u thans aanhaalt. Dat uw leven aldus in gevaar is ingeval van een terugkeer naar Irak, kan niet worden volgehouden.

Waar u voorts nog opwerpt dat uw echtgenoot uw kinderen zal afnemen ingeval van een terugkeer naar Irak, moet eveneens worden opgemerkt dat u weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen. Hoe, wanneer en via wie u dit nieuws zou vernomen hebben, verduidelijkt u ook niet.

Waar u tot slot nog aanhaalt dat er bij uw CGVS-gehoren verscheidene zaken werden genoteerd die u niet gezegd heeft, moet worden opgemerkt dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van loutere post-factum beweringen. Dat ook de communicatie met uw advocaat stroef verloopt - wat u evenmin in concreto aantoon - wijzigt ook niets aan voorgaande. De communicatie met uw advocaat staat immers los van uw procedure 'internationale bescherming' voor de DVZ en het CGVS en kan geenszins aantonen dat zich tijdens uw persoonlijke onderhouds bij het CGVS fouten zouden hebben voorgedaan. Bovendien staat het u vrij een andere advocaat te zoeken indien u meent dat deze uw belangen niet naar behoren verdedigt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio

en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1 A, 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoekster haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster volhardt dat de problemen waarvoor zij Irak in augustus 2018 had verlaten nog steeds bestaan, met name de bedreigingen en mishandelingen vanwege haar echtgenoot en de militie waarvan hij deel uitmaakt, en dat zij hiervoor geen overheidsbescherming kan krijgen. Zij stelt dat de recente gebeurtenissen in Irak, toen op 21 januari 2021 een militie het huis van haar oom was binnengevallen en hem had doodgeschoten waarbij ook haar neef gewond is geraakt, bewijzen dat haar moeilijkheden nog steeds actueel zijn. Zij herhaalt dat zij ondertussen ook is verstoet door haar stam.

Volgens verzoekster staat het vast dat het CGVS de weigeringsbeslissing van 27 mei 2021 uitsluitend heeft genomen omdat haar vorige verzoek van 5 juni 2019 reeds was afgewezen, terwijl zij haar volste medewerking heeft verleend door eerlijk op alle haar gestelde vragen een waarheidsgetrouw antwoord te geven.

Verder meent verzoekster dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken onvoldoende naar waarde geschat. Zij somt hierop de documenten op die zij heeft neergelegd en stelt:

"Het CGVS tracht ten onrechte de authenticiteit van de door verzoekster voorgelegde stukken in vraag te stellen, onder de voorwendsels dat zowel de verstotingsbrief als het filmpje met knip-en plakwerk gemanipuleerd zouden kunnen zijn (of in scène gezet) en dat Iraakse documenten 'sowieso ' slechts beperkte bewijswaarde zouden hebben.

De toelichting die verzoekster op 6 april 2021 heeft gegeven aangaande de nieuwe informatie die haar vader in België via Whatsapp van het Iraaks stamhoofd had verkregen vanuit Irak en die zij heeft aangewend ter gelegenheid van de indiening van haar nieuwe aanvraag, is wel degelijk aannemelijk en niet a-priori ongeloofwaardig zoals door het CGVS ten onrechte wordt aangenomen.

Het CGVS geeft blijk van (een schijn) van vooringenomenheid door a-priori ervan uit te gaan dat Iraakse documenten (zonder onderscheid), per definitie onbetrouwbaar zouden zijn.

Verzoekster wenst te volharden dat zowel de verstotingsbrief alsook het filmpje dat werd gemaakt van de stammenbijeenkomst n.a.v. de moord op verzoeksters oom, wel degelijk authentieke stukken betreffen en waarheidsgetrouwe informatie bevatten.

Verzoekster blijft van mening dat er geen grondig onderzoek is gevoerd naar de echtheid van de voorgelegde elementen.

De toelichting die verzoekster heeft gegeven aangaande het filmpje waarop het stamhoofd te zien en te horen is en die verzoekster bij naam vernoemt, en dat zij heeft aangewend ter gelegenheid van de indiening van haar nieuwe verzoek, is wel degelijk aannemelijk en niet a-priori ongeloofwaardig zoals door het CG VS ten onrechte wordt aangenomen.

Het is duidelijk dat het CGVS geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen en zich ten onrechte verschuilt achter de reeds genomen weigeringsbeslissing dd. 17 december 2019 van het CGVS inzake verzoeksters vorige asielaanvraag.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoekster aangehaalde

nieuwe elementen en voorgelegde stukken (film- en beeldmateriaal) al dan niet correcte informatie bevatten aangaande haar asielrelaas.

Het is duidelijk dat het CGVS i.c. de bepalingen inzake de gedeelde bewijslast miskent."

Verzoekster vraagt haar het voordeel van de twijfel te gunnen en geeft te kennen dat zij bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen.

Ten slotte betoogt verzoekster dat het CGVS blijk geeft van misvatting van haar verklaringen en tegelijk van onderschatting van haar persoonlijke problemen:

"Zo duidt het CGVS het verzoekster ten onrechte ten kwade dat zij geen 'vastbaar bewijs' (met name de klacht bij de politie van Genk) zou hebben voorgelegd n.a.v. de bedreigingen die verzoekster tijdens haar verblijf in België, in 2020, telefonisch van haar echtgenoot had gekregen.

Aangaande de telefonische bedreigingen, verklaarde verzoekster het volgende : "Mijn echtgenoot heeft veel gedaan. Hij bleef me voortdurend bedreigen via Messenger. Twee keer heb ik een klacht ingediend bij politie van Genk. Opeens kreeg ik van hem een locatiebericht, hij was in Griekenland was. Dit heeft zich allemaal afgespeeld in 2020."

De schriftelijke bewijzen n.a.v. deze telefonische bedreigingen, (zijnde haar klacht bij de Politie Genk en een kopie van de verhoren van haarzelf en haar gezinsleden door de Politie Genk) had verzoekster evenwel reeds voorgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en bevonden zich reeds in het administratief dossier, en dus reeds ter kennis van het CGVS.

Het verwijt aan het adres van verzoekster is dan ook onterecht.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoekster wel degelijk kent, fout ingeschat.

Na de aanslag op haar oom op 21 januari 2021, weet verzoekster dat bij een terugkeer naar Irak, haar persoonlijke situatie aldaar uitzichtloos zal zijn.

Ondanks haar moeilijke levensomstandigheden in België, verkiest verzoekster dit -veilig- leven boven een terugkeer naar Irak, waar zij het risico loopt om een leven in angst te moeten leven.

"Ik wil hier blijven. Zonder verblijfspapieren is het zeer moeilijk om hier te leven, maar dat is alleszins beter dan het gevaarlijke leven in Irak."

De afgelegde verklaringen spreken voor zich en tonen afdoende aan dat de vrees van verzoekster om het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar Irak wel degelijk ernstig dient te worden genomen."

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 29 december 2021 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met volgende stukken:

- stuk 1: whatsappberichten verstuurd door verzoeksters oom M. naar haar vader van 20 januari 2021;
- stuk 2: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 1;
- stuk 3: whatsappberichten verstuurd door verzoeksters vader naar M. van 21 januari 2021;
- stuk 4: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 3;
- stuk 5: originele overlijdensakte van M. van 21 januari 2021;
- stuk 6: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 5;
- stuk 7: origineel medisch verslag op naam van H., zoon van M., van 4 februari 2021;
- stuk 8: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 7;
- stuk 9: origineel arrestatiebevel op naam van A., echtgenoot verzoekster, van 24 januari 2021;
- stuk 10: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 9;
- stuk 11: originele briefomslag waarmee de documenten werden opgestuurd vanuit Irak;
- stuk 12: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 11.

3.2. De verwerende partij maakt op 7 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel verleent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip ‘nieuwe elementen of bevindingen’ ter staving van een volgend verzoek bevat. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*” elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

Verder heeft het Hof van Justitie uiteengezet dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens de richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek wordt voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 34-38).

De Raad herinnert er aan dat de kans om voor internationale bescherming niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoekster verklaarde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek te zijn gevlucht uit vrees voor haar echtgenoot, die haar heeft geslagen, misbruikt en haar door andere mannen heeft laten verkrachten.

De commissaris-generaal besloot op 17 december 2019 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeksters opeenvolgende verklaringen dermate incoherent en onaannemelijk zijn dat ze iedere positieve overtuigingskracht ontberen, daar (i) de handelingen die verzoekster stelde, of het gebrek eraan, na de verdwijning van haar echtgenoot in 2015 alsook na zijn terugkeer in 2016 afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, (ii) verzoekster geen eensluidende en aannemelijke verklaringen kan afleggen over de reden waarom zij telkens besliste om terug te keren naar haar gewelddadige echtgenoot, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekster gedurende de drie jaar dat de mishandelingen zouden hebben aangehouden, op geen enkel moment de hulp heeft ingeroepen van familie, vrienden, kennissen, de politie of een professionele instantie of zich hierover heeft geïnformeerd, (iv) de manier waarop verzoekster wist te ontkomen, dit betreft de omstandigheden van haar vlucht tijdens de reis naar Iran, niet aannemelijk is, (v) verzoekster geen eensluidende en aannemelijke verklaringen kan afleggen over het gegeven dat het weinig logisch is dat zij haar Iraaks diploma en huwelijksakte meenam naar Iran en (vi) de voorgelegde documenten geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Daarnaast werd vastgesteld dat de situatie in de provincie Bagdad, verzoeksters regio van herkomst in Irak, geenszins van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad met arrest nr. 243 505 van 30 oktober 2020. Hierbij oordeelde de Raad tevens dat de stukken die verzoekster in haar verzoekschrift en twee aanvullende nota's aanbracht, niet van die aard zijn om, in samenhang met haar verklaringen, de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen.

Op 22 januari 2021 dient verzoekster haar huidig volgend verzoek in. Zij houdt vol dat de problemen die zij in het verleden aanhaalde nog steeds actueel zijn, met name dat haar echtgenoot wil dat zij terugkeert en hij haar meermaals bedreigde. Zij voegt eraan toe dat haar oom omwille van haar problemen werd vermoord door milities en dat zij en haar familie zijn verstoten door haar stam.

Ter staving van haar volgend verzoek legde verzoekster een usb-stick met een verstotingsbrief van haar stam alsook een filmpje van een stammenbijeenkomst tijdens dewelke de verstoting van haar en haar familie wordt uitgesproken neer.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoekster van mening is dat het CGVS in het kader van haar volgend verzoek uitsluitend een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat haar vorig verzoek reeds was afgewezen, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen.

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe stukken en bijkomende verklaringen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

5.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal terdege dat de verschillende verklaringen die verzoekster in het kader van haar huidig verzoek aflegt, louter in het verlengde liggen van de asielmotieven die zij reeds in het verleden heeft aangehaald en die door het CGVS en de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. De commissaris-generaal stelt hierbij terecht dat *“Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om de eerdere bevindingen te weerleggen”*.

Wat betreft de door haar bij het CGVS voorgelegde stukken, wordt niet betwist dat het hier om nieuwe elementen gaat, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op het vorige beschermingsverzoek genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster weerlegt immers niet dat de door haar neergelegde verstotingsbrief een louter ingescand document betreft dat zij via whatsapp ontving. Gelet op het ingescand karakter van dit stuk, kon de commissaris-generaal terecht bemerken dat zulke stukken eenvoudig via knip- en plakwerk kunnen zijn gemanipuleerd. Dezelfde bemerkingen inzake mogelijke inscenering en manipulatie gelden voor het filmpje dat verzoekster eveneens via whatsapp werd bezorgd. Bijkomend motiveert de commissaris-generaal hierover terdege: *“Wie de personen zijn die in het videofragment te zien zijn en waar en wanneer dit filmpje werd opgenomen, kan niet worden afgeleid. Evenmin kan uit het videofragment worden afgeleid wat uw eventuele link met deze personen is.”*

Verzoekster geeft verder geen duidelijkheid over hoe zij aan de verstotingsbrief alsook het videofragment is gekomen. Deze stukken zouden een aantal dagen na de moord op haar oom naar haar vader zijn opgestuurd via 'whatsapp' (Verklaring volgend verzoek van 6 april 2021, vragen 16 en 18), maar zij verduidelijkt niet wie deze stukken naar haar vader opstuurde, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt in de bestreden beslissing. Evenmin brengt verzoekster in haar verzoekschrift hierover verduidelijking.

Verder stipt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, aan dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster, indien zij en haar familie daadwerkelijk door hun stam werden verstoten, nog enige hulp kreeg en deze stukken werd opgestuurd zodat zij deze als 'bewijs' voor haar tweede verzoek kon voorleggen. Dat één van de mannen in het filmpje de verstotingsbrief voorleest waarvan verzoekster ook een ingescande versie voorlegt, doet geen afbreuk aan de voorgaande bevindingen.

Ten slotte brengt verzoekster geen andersluidende informatie bij die de landeninformatie van de commissaris-generaal dat Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden en

daardoor slechts beperkte bewijswaarde hebben (AD CGVS, 2de VIB, stuk 6, COI Focus “Irak: corruptie en documentenfraude” van 12 juli 2019), weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoekster louter volhardt in het betoog dat deze stukken wel degelijk authentiek zijn, quod non, en verder geen overtuigende elementen aanbrengt die de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal over deze stukken kunnen ontkrachten.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd uitgebreid vastgesteld dat verzoeksters verklaringen iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Gelet op deze gedane vaststellingen over haar eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die zij voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen zijn geweest, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekster daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen, gedaan door de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar volgend beschermingsverzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Een ambtenaar van het CGVS heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu vooringenomen zou zijn geweest.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

In casu moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekster, onder meer door de voorgelegde stukken te beoordelen aan de hand van beschikbare landeninformatie en in samenhang met haar (eerdere) verklaringen.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen, niet dienstig.

5.4. Waar verzoekster erop wijst dat zij wel degelijk tastbaar bewijs heeft voorgelegd van de bedreigingen die zij in 2020 tijdens haar verblijf in België telefonisch had gekregen van haar echtgenoot, gaat zij voorbij aan wat hierover in het kader van eerste verzoeker reeds werd geoordeeld in 's Raads arrest nr. 243 505, waarbij de Raad overnam wat de verwerende partij in haar schriftelijk verslag als volgt overwoog: *“Wenst verweerder er op te wijzen dat de neergelegde PV's van 28 februari 2020 en 10 maart 2020 in wezen louter de registratie betreffen van de verklaringen van verzoekster en haar zus. Het document bewijst dus enkel dat zij een klacht hebben neergelegd naar aanleiding van een beweerd bedreiging vanwege verzoeksters echtgenoot. Verweerder merkt op dat het neergelegde proces-verbaal geen enkele vaststelling bevat door een objectieve derde, zodat het stuk bezwaarlijk als een doorslaggevend bewijs kan worden beschouwd van de voorgehouden dreigementen. Bovendien blijkt uit het attest van het parket van de procureur des Konings van juni 2020 dat de echtgenoot van verzoekster weliswaar nationaal geseind staat maar dat het opsporingsonderzoek voorlopig geschorst is aangezien haar echtgenoot tot op heden niet werd aangetroffen. De documenten tonen dus geenszins aan dat verzoekster in België effectief bedreigingen ontvangen van haar echtgenoot, dat haar echtgenoot op weg was naar België, of dat hij zich in België zou bevinden met de bedoeling wraak te nemen op verzoekster.*

Verweerder stelt vervolgens vast dat de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische politie niet stroken met haar verklaringen afgelegd op het CGVS en de door haar voorgelegde documenten. Zo is het vooreerst zeer merkwaardig dat verzoekster bij het verhoor bij de politie in Genk (dd. 28.02.2020) in het kader van de klacht die ze neerlegde tegen haar echtgenoot, plots verklaart dat haar echtgenoot en de belagers van haar ouders tot dezelfde militie zouden behoren (zie stuk 13). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster dit cruciaal element eerder zou hebben gemeld in het kader van haar asielprocedure. Dat verzoekster dergelijke post-factum wijzigingen aanbrengt in haar verklaringen, onderstreept het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas.

Verzoekster haar verklaringen zoals genoteerd in het PV van 28 februari 2020 stemmen voorts niet overeen met de inhoud van de dreigementen die ze via Messenger ontving. Zo is het onduidelijk waarop verzoekster zich baseert wanneer ze tegenover de politie verklaart dat haar echtgenoot 'samen met enkele mannen' op weg is naar België om hen te vermoorden. Uit de chatberichten (stuk 9) kan hoogstens worden afgeleid dat de verzender stelt dat hij in de komende dagen in België zal aankomen, een dreigement dat ondertussen zeven maanden geleden werd geuit, en dat hij verzoekster en haar familie zal vermoorden. De verzender gebruikt weliswaar op een gegeven moment 'we', maar geenszins specificeert hij dat het om hemzelf en 'enkele mannen' zou gaan. Wat de verklaringen van de zus van verzoekster betreft (stuk 12), wijst verweerder op het vage karakter van haar verklaringen. Zo verklaart de zus van verzoekster dat ze herhaaldelijk een 'grote, zwarte wagen' in haar straat zag. Ze meldt echter geen type of kenteken van de wagen, ook al zou ze deze wagen herhaaldelijk opgemerkt hebben en zou deze hen ook naar de school van haar kinderen hebben gevolgd. Gezien de ernst van de ingeroepen situatie kunnen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht. Bovendien is het compleet onduidelijk waarom de personen die de zus van verzoekster bedreigen Franstalig zijn en met welke bedoeling ze zouden willen afspreken bij een bekende evenementenlocatie zoals C-Mine in Genk. Deze vaststellingen tonen aan dat de redenen achter de klacht geenszins geloofwaardig zijn.

Verzoekster voegt een mail van haar sociaal assistente toe waarin wordt gesteld dat verzoekster en haar gezinsleden een nacht in de crisisopvang hebben verbleven (stuk 16). De mail bevat geen datum en specificeert niet over welke bedreigingen het zou gaan. Verzoekster legt ook geen bewijs voor van de bedreigingen die aanleiding gaven tot deze maatregel. Het document heeft dan ook geen bewijswaarde en toont hoogstens aan dat verzoekster een nacht in de crisisopvang heeft verbleven op basis van beweerde dreigementen."

In tegenstelling tot wat verzoekster in voorliggend verzoekschrift voorhoudt, tonen de documenten die zij destijds bij haar eerste beschermingsverzoek heeft bijgebracht dus geenszins aan dat zij in België effectief bedreigingen heeft ontvangen van haar echtgenoot.

Ook in het kader van haar huidig volgend verzoek blijft zij hiertoe in gebreke.

Bij de DVZ bracht zij enkel een brief bij en een filmpje met betrekking tot de beweerde verstoting door haar stam waarvan, zoals hoger uiteengezet, niet blijkt dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De bij aanvullende nota gevoegde stukken hebben enkel betrekking op de beweerde doodsb bedreigingen ten aanzien van haar oom en de moord op hem, waarbij ook haar neef zou zijn verwond, alsook een arrestatiebevel dat voor haar echtgenoot zou zijn uitgevaardigd na de aanslag op haar oom. Dit zijn weliswaar nieuwe elementen maar uit wat hierna wordt besproken zal blijken dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5.5. Betreffende de whatsappconversaties die zouden zijn verstuurd tussen verzoeksters vader en haar oom naar aanleiding van doodsb bedreigingen aan het adres van haar oom (aanvullende nota verzoekster, stukken 1 en 3) wijst de Raad er nogmaals op dat zulke conversaties op sociale media eenvoudig geënceneerd en gemanipuleerd kunnen worden en aldus geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt besproken noch over de identiteit van de sprekers. Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar een heel beperkte bewijskracht worden toegekend.

Wat betreft de overlijdensakte, het medisch attest en het arrestatiebevel (aanvullende nota verzoekster, stukken 5, 7 en 9), blijkt uit nazicht ervan dat, gelet op de duidelijke zichtbaarheid van de pixelstructuur, dit ingescande documenten betreffen die eenvoudigweg met balpen zijn ingevuld en getekend. De logo's op deze drie documenten zijn niet scherp afgelijnd en ook bij de stempels is de pixelstructuur te zien. Het watermerk op het medisch attest maakt zelfs geen deel uit van het papier zelf, maar is louter op deze brief gekopieerd.

Deze documenten zijn dan ook niet meer dan een loutere kleurenkopie, waarvan de authenticiteit en herkomst wederom niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en

plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt, zoals door voorgaande bevindingen wordt bevestigd (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van deze documenten is, bovenop de in het administratief dossier gevoegde informatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, bijgevolg bijzonder relatief. Dat verzoekster deze documenten overigens als origineel tracht neer te leggen, werpt andermaal een smet op haar algehele geloofwaardigheid.

Uit de overlijdensakte kan verder enkel worden afgeleid wanneer, waar en hoe deze M. om het leven is gekomen, maar hieruit kan geenszins worden besloten dat hij is vermoord in de door verzoekster voorgehouden omstandigheden en dat zijn overlijden verband houdt met verzoeksters beweerde persoonlijke problemen.

Gelijkaardige bemerkingen kunnen worden gemaakt wat betreft het medisch verslag van de zogezegde neef van verzoekster waaruit enkel kan blijken dat deze op 21 januari 2021 met een schotwonde naar een ziekenhuis in Bagdad werd gebracht. Ook hier kan niet blijken dat deze neef zijn verwondingen heeft opgelopen in de door verzoekster geschetste omstandigheden, noch dat dit verband houdt met haar beweerde persoonlijke problemen.

Wat betreft het arrestatiebevel merkt de Raad nog op dat verzoekster tijdens haar interview bij de DVZ nergens melding heeft gemaakt van een arrestatiebevel dat tegen haar echtgenoot enkele dagen na en naar aanleiding van de aanslag op haar oom zou zijn uitgevaardigd (Verklaring volgend verzoek van 6 april 2021). Uit dit arrestatiebevel kan overigens niet worden afgeleid omwille van welke feiten het werd uitgevaardigd.

Verder maakt verzoekster niet duidelijk hoe zij aan deze documenten is geraakt. In de aanvullende nota stelt zij dat zij deze documenten heeft ontvangen met behulp van haar tante langs vaderkant die ze op haar beurt had bezorgd aan de broer van haar moeder. Ook hier is het weinig aannemelijk dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk door haar stam werd verstoten, nog de nodige hulp kreeg en deze stukken kreeg toegestuurd zodat zij deze als bewijs voor haar volgend verzoek kon voorleggen. Tevens is niet duidelijk hoe verzoekster het arrestatiebevel, dat enkel is gericht aan de Iraakse politiediensten, in handen heeft gekregen.

Bovendien is niet duidelijk waarom deze stukken niet werden voorgelegd tijdens haar interview op 6 april 2021 bij de DVZ nu ze alle daten van voor deze datum. Ook ter terechtzitting biedt verzoekende partij hierover geen verheldering.

De briefomslag (aanvullende nota verzoekster, stuk 11) toont enkel aan dat verzoekster post heeft ontvangen, niets meer en niets minder.

Gelet op voorgaande bevindingen met betrekking tot de zeer beperkte bewijskracht en inhoud van de stukken die worden gevoegd bij aanvullende nota, moet de Raad ook hier besluiten dat deze stukken wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, niet van die aard zijn ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voormelde documenten dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Door verder louter te volharden in haar vluchtrelaas en eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herhalen, slaagt verzoekster er niet in hier anders over te doen denken.

Bijgevolg kan haar het voordeel van de twijfel krachtens artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet worden verleend.

5.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van alle actuele en objectieve landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht, zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES